

๒๕

ค้นหาตัวเองให้เจอ

หลวงพ่อยากให้มีบรรยากาศ

เหมือนสมัยพุทธกาล

ที่ทุกรูปตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่

คิดแบบพระ พูดแบบพระ และทำแบบพระ

เป็นพระแท้...อย่างแท้จริง

แล้วก็มีพระภายในเป็นเพื่อนในทุกอิริยาบถ ทุกกิจกรรม นั่ง นอน ยืน เดิน เหยียดแขน คู้แขน กลับหน้า กลับหลัง ขบฉัน หรือไม่ว่าจะทำอะไรก็แล้วแต่ นี่คือความตั้งใจของหลวงพ่อ อยากให้การบวชในครั้งนี้ เป็นการบวชเพื่อให้เข้าถึงความสมปรารถนา อย่างน้อยที่สุดอยากรจะให้รู้ว่า การเข้าถึงไตรสรณคมน์เป็นอย่างไร

เราได้ยิน ได้ฟัง ได้อ่านในพระไตรปิฎก หรือครูบาอาจารย์สั่งสอนว่า เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมโปรดพระเจ้าพิมพิสารและพสกนิกร ๑๑ ส่วน บรรลุอมรรคผลนิพพาน เป็นพระอริยบุคคลตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป อีก ๑ ส่วน บรรลุธรรมมาถึงสมัยเข้าถึงไตรสรณคมน์ เราได้ยิน

ได้ฟังกันแล้วก็เข้าใจว่า หมายถึง พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ แล้วก็หมายถึงพระธรรมกาย โดยย่อเป็นอย่างนั้น แต่จริงๆ แล้ว เรายังเข้าไปไม่ถึงจุดนั้น

หลวงพ่อบอกว่า อย่างน้อยที่สุดให้เรารู้จักตรงนี้อะไรเป็น ที่พึ่ง อยากให้รู้จักว่า คำว่า ที่พึ่งที่ระลึก หรือคำว่า ธรรมะ ที่พึ่งได้จริง หรือลักษณะที่พึ่งที่แท้จริงควรจะเป็นอย่างไร มี ลักษณะอย่างไร ที่เรายอมรับว่า **“นี่คือที่พึ่งที่แท้จริง”** หลวงพ่ออยากให้เข้าถึงอย่างน้อยที่สุดก็จุดตรงนี้

และปรารถนามากที่สุดคือ ได้ไปรู้เห็นวิชชาธรรมกาย นั่นคือความปรารถนาอย่างลึกๆ ของหลวงพ่ที่มีอยู่กับลูก หลูก หลูก อยากให้เข้าถึง เพราะพูดกันมายาวนานหลายสิบปีแล้ว เรื่องวิชชาธรรมกาย อยากให้เข้าถึงกันจริงๆ เลย จะได้ว่า เป็นอย่างไร

คนเราถ้าเกิดมาไม่รู้เรื่องของตัวเองเลย เป็นสิ่งที่เสี่ยง และแปลกประหลาดมาก และเป็นเรื่องที่บัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลายไม่ควรจะให้สิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องที่ทำให้เรา ประหลาดใจอยู่เรื่อย ๆ

เราควรจะนึกว่า ตัวของเราเองควรจะรู้เรื่องของตัวของเรา ถ้าเรายังไม่รู้จักตัวของเรา เรื่องราวของเรา มันเกิดมาฟรีนะ และถ้าไม่รู้ มันก็ไม่ปลอดภัยต่อการดำเนินชีวิต ต่อการวางแผน หมายความว่าทิศทางของชีวิต แล้วก็ประหลาดด้วยที่ไม่รู้เรื่องราว

ของตัวเราและหลาย ๆ อย่างที่อยู่ในตัวเองอย่างนี้ หลวงพ่อ
อยากให้อุทธกฤตรู้จักตัวของเรานะ

เหมือนเจ้าชายน้อย ๓๐ พระองค์ พามเหสีแท้ไป ๒๕
พระองค์ อีกหนึ่งคนเป็นมเหสีกำมะลอ คือไปจ้างโสเภณี
มาเป็นภรรยาชั่วคราว แล้วไปเล่นช้อนหากัน กำลังสนุก
เปล็ดเพลิน มเหสีกำมะลอก็หอบสมบัติหนีไป

เจ้าชายและมเหสีทั้งหมดก็เที่ยวตามหาโสเภณีนั้น
เพื่อจะเอาสมบัติคืน ไปเจอพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่
ก็เข้าไปถามท่านว่า เห็นผู้หญิงผ่านมาทางนี้ไหม พระองค์
ก็ไม่ได้บอกว่าเห็นหรือไม่เห็น แต่ทรงถามกลับว่า

“จะไปหาหญิงคนนั้นดี หรือว่าจะหาตัวของเราดี”

บัณฑิตนักปราชญ์ผู้มีบารมีอย่างเจ้าชายทั้ง ๓๐ องค์
พอได้ฟังก็ตอบว่า

“หาตัวเราเองดีกว่า” พระองค์ตรัสว่า “ถ้าจะหาตัว
ของเราละก็ ให้นั่งอยู่ตรงนี้ เดี่ยวจะสอนวิธีหาตัวเองให้”

ต้องรู้จักตัวจริงตัวแท้ของเราอยู่ที่ไหน ตัวที่เรานั่งอยู่
นี้เป็นตัวอาศัยชั่วคราว ตัวจริงๆ ที่เป็นนิจจัง เป็นสุขัง เป็น
อตตะ มันอยู่ที่ตรงไหน ให้ไปหาตัวนั้น

ตัวเราที่นั่งอยู่นี้เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตน ให้ไปหา
อตตะ อตตะซ่อนอยู่ในอนัตตา ก็ทำตามพระองค์ไปเรื่อยๆ
จนกระทั่งในที่สุดก็เข้าไปถึงตัวจริง พอเข้าไปถึงตัวจริง ก็
รู้ว่า อันไหนตัวปลอม หรือของชั่วคราว

เพราะฉะนั้น หลวงพ่อยากให้อย่างน้อยลูกทุกรูป
ต้องเข้าไปถึงจุดตรงนี้ได้

๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

